

De verborgen taal van bloemen

VANESSA DIFFENBAUGH

*'Een onvergetelijk, intrigerend liefdesverhaal
met een donkere onderstroom over een weerbarstige jonge vrouw
die langzaam opbloeit.'* Susan Smit

ROMAN

Deel I
—
Akkerdistel

1

Acht jaar lang droomde ik over brand. Bomen vatten vlam als ik erlangs liep, oceanen brandden. De stroperige-rook sloeg neer op mijn haar terwijl ik lag te slapen, zodat een wolk van geur op mijn kussen achterbleef als ik opstond. Maar toen mijn matras echt in brand vloog, was ik in één klap wakker. De scherpe, chemische lucht leek in niets op de wazige stroperigheid uit mijn dromen. De twee verschilden als gele en Indiase jasmijn, scheiding en gehechtheid. Ze waren onmogelijk te verwarren.

Vanuit het midden van de kamer zocht ik de bron van het vuur. Aan het voeteinde van het bed stond een rijtje houten lucifers in het gelid. Een voor een ontvlamden ze, een gloeiend stakersel langs de bedrand. Terwijl ik stond te kijken hoe ze ontbrandden, werd ik bevangen door een paniek die niet in verhouding stond tot de omvang van de flakkerende vlammetjes, en één verlamdend moment lang was ik weer tien, wanhopiger en hoopvoller dan ik ooit was geweest en ooit weer zou zijn.

Maar het kale, synthetische matras vatte geen vlam zoals de distels eind oktober. Het smeulde even en doofde weer.

Het was mijn achttiende verjaardag.

In de woonkamer zat een aantal meisjes onrustig heen en weer te schuiven op de doorgezakte bank. Hun ogen gleden onderzoekend over mijn lichaam en eindigden bij mijn blote, niet-verbrande voeten. Een van de meiden keek opgelucht, een andere teleurgesteld. Als ik nog een week had moeten blijven, zou ik elke gezichtsuitdrukking hebben onthouden. Ik zou wraak hebben genomen met roestige spijkers in zolen van schoenen of kiezelstjes in borden chili. Ooit had ik het uiteinde van een gloeiende metalen klerenhaak tegen de schouder van een slapende kamergenoot gehouden voor een vergrijp dat veel minder ernstig was dan brandstichting.

Maar over een uur ging ik hier weg. Dat wisten zij ook. Allemaal. Een van de meisjes in het midden stond op. Ze zag er jong uit – vijftien, zestien hooguit – en was knap op een manier die ik niet vaak tegenkwam: rechte rug, gave huid, nieuwe kleren. Ik herkende haar niet meteen, maar de manier waarop ze door de kamer liep, agressief en met gebogen armen, kwam me bekend voor. Hoewel ze nog vrij nieuw was, meende ik haar te kennen. Volgens mij hadden we al eens eerder in eenzelfde groepshuis gezeten, in de jaren na Elizabeth, toen ik op mijn kwaadst en agressiefst was.

Op een paar centimeter afstand bleef ze staan en priemde haar kin in de ruimte tussen ons.

‘De brand was van ons allemaal,’ zei ze kalm. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag.’

De meisjes achter haar op de bank voelden zich zichtbaar opgelaten. Een capuchon werd over een hoofd geslagen, een deken strakker getrokken. Het ochtendlicht gleed over de rij neergeslagen ogen en de meisjes zagen er opeens heel erg jong en hopeloos uit. De enige uitweg uit een groepshuis als dit was weglopen, meerderjarig worden of in een inrichting geplaatst worden. Wie hier belandde, werd niet geadopteerd en ging zelden of nooit meer terug naar huis. Deze meiden wisten hoe ze ervoor stonden. Hun ogen straalden angst uit: voor mij, voor hun huisgenoten, voor het leven dat ze hadden verdiend of gekregen. Een onverwacht gevoel van medelijden welde in me op. Ik ging weg, zij moesten blijven.

Ik probeerde bij de deur te komen, maar het meisje deed een stap opzij en versperde me de weg.

‘Ga opzij,’ zei ik.

Een jonge vrouw uit de nachtdienst stak haar hoofd om de keukendeur. Ze was waarschijnlijk nog geen twintig en banger voor mij dan voor alle meiden hier in de ruimte aanwezig.

‘Alsjeblieft,’ zei ze op smekende toon. ‘Dit is haar laatste ochtend. Laat haar nou gaan.’

Op alles voorbereid wachtte ik af. Het meisje voor me balde haar vuisten en spande haar buikspieren maar draaide zich vervolgens toch schouderophalend om. Ik liep om haar heen.

Ik had nog een uur voor Meredith me kwam halen. Ik liep door de voordeur naar buiten. Het was een nevelige ochtend, zoals zo vaak in San Francisco, en het cement van de veranda voelde prettig koel aan onder mijn blote voeten. Ik bleef peinzend staan. Ik was van plan geweest het de meisjes met een giftige, valse reactie betaald te zetten, maar voelde me opeens merkwaardig vergevingsgezind. Misschien kwam het omdat ik nu achtien was en in één klap van alles af dat ik zo mild kon zijn over hun vergrijp. Voor ik vertrok, wilde ik hun nog iets meegeven om de angst in hun ogen te bestrijden.

Ik liep Fell Street door en ging de hoek om naar Market Street. Mijn pas vertraagde toen ik bij een druk kruispunt kwam en aarzelde waar ik heen zou gaan. Op elke andere willekeurige dag zou ik eenjarigen zijn gaan plukken in Duboce Park, het verwilderde veldje op de hoek van Page en Buchanan hebben afgestroopt of kruiden zijn gaan jatten op de markt. Al bijna tien jaar benutte ik elk vrij moment om de betekenissen en de Latijnse namen van bloemen uit mijn hoofd te leren, maar die kennis was voor het grootste deel onbenut gebleven. Ik gebruikte altijd weer dezelfde bloemen: een boeketje goudsbloemen (verdriet), een emmertje distels (misantropie) of een snufje gedroogde basilicum (haat). Heel af en toe maar had ik een andere boodschap: een handje rode anjers voor de rechter toen ik besefte dat ik nooit meer naar de wijn-

gaard terug zou gaan en pioenen voor Meredith, zo vaak ik ze kon vinden. Terwijl ik op zoek naar een bloemist door Market Street liep, bladerde ik door mijn mentale bloemengids.

Drie zijstraten verder kwam ik bij een slijterij, waar in papier gewikkelde bloemen in emmers onder getraliede ruiten stonden te verkommeren. Ik bleef voor de winkel staan. Het waren hoofdzakelijk gemengde boeketten met elkaar tegensprekende boodschappen. De keuze aan eenduidige boeketten was klein: standaardbosjes rode en roze rozen, een zielig bosje gestreepte anjers en een bos paarse dahlia's, die uit hun papieren kegel spatten. Waardigheid. Meteen wist ik dat dat de boodschap was die ik wilde overbrengen. Ik ging met mijn rug naar het spionnetje boven de deur staan, stopte de bloemen onder mijn jas en maakte dat ik wegwam.

Buiten adem kwam ik bij de voordeur van het groepshuis. Ik ging de lege woonkamer binnen om de dahlia's uit het papier te halen. De bloemen waren volmaakt stervormig, meerdere lagen witgepunte paarse bloemblaadjes die aan strakke knoppen in het midden ontsproten. Ik beet het elastiekje door en ontwarde de stelen. De meiden zouden de betekenis van de dahlia's niet vatten (die op zich al een nogal dubbelzinnig hart onder de riem vormde); roch werd ik door een ongewone lichtheid bevangen toen ik door de lange gang liep en onder elke gesloten slaapkamerdeur een steel stak.

De overgebleven bloemen gaf ik aan de jonge vrouw uit de nachtdienst die bij het keukenraam op aflossing stond te wachten.

'Dank je wel,' zei ze verbaasd toen ik haar het bosje gaf. Ze draaide de de stijve stelen rond tussen haar handpalmen.

Meredith kwam zoals afgesproken om tien uur. Ik wachtte haar op de veranda op met een kartonnen doos die ik op mijn heup liet steunen. In de afgelopen achttien jaar had ik vooral boeken verzaamd: het bloemenlexicon en de flora van wilde bloemen die Elizabeth me een maand nadat ik bij haar was weggegaan had nagestuurd, botanische handboeken uit alle bibliotheken van de East

Bay en dunne paperbacks met Victoriaanse poëzie die ik in verlaten boekwinkeltjes achterover had gedrukt. De boeken zaten verstopt onder een stapel opgevouwen kleren, een verzameling gevonden en gestolen kledingstukken waarvan een deel me paste, maar de meeste niet. Meredith zou me naar een overgangshuis in Outer Sunset brengen. Ik stond al sinds mijn tiende op de wachtlijst.

‘Gefeliciteerd,’ zei Meredith toen ik mijn doos op de achterbank van haar auto zette. Ik zei niets. We wisten allebei dat het maar de vraag was of ik vandaag echt jarig was. In het eerste rechtbankverslag over mij was mijn leeftijd op ongeveer drie weken geschat. Mijn geboorteplaats en geboortedatum waren onbekend, net als mijn biologische ouders. De datum van 1 augustus was om juridische redenen vastgelegd, daar was weinig feestelijks aan.

Ik kroop naast Meredith op de voorbank, sloeg het portier dicht en wachtte tot ze zou wegrijden. Haar kunstnagels tikten op het stuur. Ik klikte mijn gordel vast. De auto kwam nog steeds niet in beweging. Ik keek naar Meredith. Ik had nog steeds mijn pyjama aan en trok mijn in flanel gehulde knieën tegen mijn borst en sloeg mijn jas om mijn benen. Mijn ogen gleden over de binnenkant van het dak van de auto terwijl ik wachtte tot ze wat zou zeggen.

‘En? Ben je er klaar voor?’ vroeg ze.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Het is zover,’ zei ze. ‘Hier begint je leven. Vanaf nu is niemand anders dan jij verantwoordelijk voor je daden.’

Meredith Combs, de maatschappelijk werkster die de reeks adoptiegezinnen had geselecteerd die me allemaal hadden teruggegeven, sprak mij aan op mijn verantwoordelijkheid.